

{youtube} [t8LJurZ6PtE](https://www.youtube.com/watch?v=t8LJurZ6PtE) {/youtube}

XXXIII NIEDZIELA ZWYKŁA – Rok C

Czytania mszalne, komentarz, homilia, video

PIERWSZE CZYTANIE

Sprawiedliwy sąd Boży

Czytanie z Księgi proroka Malachiasza

Oto nadchodzi dzień palący jak piec, a wszyscy pyszni i wszyscy wyrządzający krzywdę będą słomą, więc spali ich ten nadchodzący dzień, mówi Pan Zastępów, tak że nie pozostawi po nich ani korzenia, ani gałązki.

A dla was, czczących moje imię, wszędzie słońce sprawiedliwości i uzdrowienie w jego promieniach.

MI 3,19-20.a

Ponownie powraca obraz pieca (por. MI 3,2-3), tutaj jednak zostaną w nim wypaleni jedynie bezbożni, natomiast bojący się Boga doświadczą kojącego ciepła słońca sprawiedliwości.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001 ∴](#)

3,20. Wszędzie słońce sprawiedliwości i uzdrowienie w jego skrzydłach. Słońce sprawiedliwości przynosi oczywiście sprawiedliwość. Na Bliskim Wschodzie bóstwa astralne związane były ze sprawiedliwością. W Starym Testamencie nie jest niczym

niezwykłym przedstawienie Jahwe za pomocą metafory posługującej się terminami solarnymi. Zwrot "uzdrowienie w jego skrzydłach" wskazuje na symboliczne użycie skrzydeł ptasich z wychodzącymi z nich promieniami słońca. Skrzydła oznaczają ochronę i opiekę (a więc uzdrowienie). W motywie pojawiającym się w religiach astralnych Bliskiego Wschodu słońce przedstawiane jest jako skrzydlaty dysk. Było to szczególnie rozpowszechnione w okresie perskim.

[Komentarz Historyczno-Kulturowy do Biblii Hebrajskiej, John H. Walton, Victor H. Matthews, Mark W. Chavalas, Oficyna Wydawnicza "Vocatio", Warszawa 2005 .:](#)

PSALM RESPONSORYJNY

Refren: *Pan będzie sądził ludy sprawiedliwie.*

Śpiewajcie Panu przy wtórze cytry
przy wtórze cytry i przy dźwięku harfy,
przy trąbach i przy dźwięku rogu,
na oczach Pana, Króla, się radujcie.

Refren.

Niech szumi morze i wszystko, co w nim żyje,
krąg ziemi i jego mieszkańcy.
Rzeki niech klaszczą w dłonie,
góry niech razem wołają z radości.

Refren.

W obliczu Pana, który nadchodzi,
bo przychodzi osądzić ziemię.
On będzie sądził świat sprawiedliwie
i ludy według słuszności.

Refren.

Ps 98,5-6.7-8.9

Ps 98. Psalm na cześć Jahwe-Króla, podobny do Ps 96

Struktura:

- ww. 1-3 (wezwanie skierowane do ludu Bożego, by wielbili Jahwe za Jego zbawcze czyny wobec Izraela):
- ww. 4-6 (wezwanie całej ludzkości, by przyłączyła się do radosnego wielbienia Króla Jahwe w Świątyni);
- ww. 7-9 (wezwanie całego stworzenia, by uznało rządy Jahwe).

1-3. Kluczowym terminem w tym fragmencie jest „zbawienie/zwycięstwo” w ww. 1 b, 2a, 3b. W centrum uwagi są zbawcze dzieła, których Bóg dokonał „wobec domu Izraela” (w. 3). Dopiero później uwaga zostaje skierowana na narody („cała ziemia” w w. 4).

3. „*dobroć i... wierność swoją*”: Hebr. *heses* i *’ēmûnâ* odnoszą się do zobowiązania Jahwe w zawartym przymierzu; *wspomniat*”

ma konkretne odniesienie (por. Wj 2,24). Bóg podjął działania, by wybawić Izraela.

4-6. Wzmianki o instrumentach muzycznych i pieśni wskazują na świątynię (zob. „wobec Pana” w w. 6b). „Misja” Izraela, chociaż nigdy nie była głównym motywem ST, zawierała obraz narodów przychodzących na Syjon, by wielbić Jahwe (Iz 2,1-4).

7-9. Por. Ps 96,1.-13. Wy mienienie miejsc wodnych („morze” w w. 7, „rzeki” w w. 8) i suchy ląd („świat” w w. 7, „góry” w w. 8) to pewnego rodzaju meryzm podkreślający, że całe stworzenie powinno przyłączyć się do chóru radości.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001](#) ∴

98,5-6. Chwalenie Boga przy wtórze instrumentów. Zob. komentarz do Ps 150,3-5. (Ps 150,3-5. Instrumenty muzyczne. Instrumenty muzyczne były jednym z pierwszych wynalazków człowieka. Najstarsze egipskie flety proste pochodzą z IV tysiąclecia przed Chr. Kilka harf i lir oraz para wykonanych ze srebra fletów, odkrytych na cmentarzu królewskim w Ur, pochodzi z początku III tysiąclecia przed Chr. Flety z kości lub gliny ceramicznej datuje się co najmniej na IV tysiąclecie przed Chr. Instrumenty muzyczne dostarczały rozrywkę oraz podkładu rytmicznego tańcom i obrzędowi rytualnym, takim jak

procesje lub dramatyczne przedstawienia kultowe. Na Bliskim Wschodzie, oprócz prostych instrumentów perkusyjnych (bębnów i grzechotek), najbardziej rozpowszechnionymi instrumentami były harfy i liry. Odnaleziono je w dawnych grobowcach; widnieją na malowidłach ściennych starożytnych świątyń i pałaców. W literaturze antyku opisywano je jako wydające dźwięki, które koją duszę, skłaniają bogów do przemówienia i nadają rytm maszerującemu wojskom. Muzycy posiadali własne bractwa i cieszyli się powszechnym poważaniem. Uczni w dalszym ciągu spierają się o to, które z hebrajskich słów oznacza "harfę", które zaś należy tłumaczyć jako "lira". "Lira" była dziesięciostrunowym instrumentem, zaś "harfa" posiadała mniej strun. Obydwa miały drewniane pudło, który grający trzymał w rękach. Na podstawie starożytnych reliefów archeolodzy zidentyfikowali tamburyn jako mały bębenek (składający się ze skórzanej błony rozpiętej na obręczy), jednak bez maleńkich dzwoneczków jak współczesny instrument. Instrument nazywany piszczałką był przypuszczalnie fletem podwójnym wykonanym z brązu lub trzciny. Cymbały były wykonywane z brązu i zaliczano je do grupy instrumentów perkusyjnych, wątpliwości dotyczą więc jedynie ich wielkości.)

98,8. **Personifikacja natury.** Nie jest niczym niezwykłym dla Biblii personifikowanie sił przyrody, autorzy biblijni nie przypisują im jednak osobowości, jak to miało miejsce w innych kręgach kulturowych Bliskiego Wschodu. W Mezopotamii, Kanaanie i Egipcie siły przyrody uważano za manifestacje poszczególnych bóstw, które panowały nad światem natury i były z nim splecione.

98,9. **Będzie sędził świat sprawiedliwie.** Hebrajskie słowo oznaczające "sprawiedliwość" można porównać z terminem mezopotamskim używanym podczas ogłaszania uwolnienia od długów. Na Bliskim Wschodzie uwalniano więźniów z reguły w pierwszym lub drugim roku panowania nowego króla (później zaś co jakiś czas, począwszy od tej chwili). Na przykład w okresie starobabilońskim król Ammisaduka (XVII w. przed Chr.) wymazał wszystkie długi dla uczczenia boga Szamasza. Jednym ze sposobów czynienia sprawiedliwości było przynoszenie ulgi cierpiącym za długi (zwykle bez własnej winy).

[Komentarz Historyczno-Kulturowy do Biblii Hebrajskiej, John H. Walton, Victor H. Matthews, Mark W. Chavalas, Oficyna Wydawnicza "Vocatio", Warszawa 2005 .:](#)

DRUGIE CZYTANIE

Kto nie chce pracować, niech też nie je

Czytanie z Drugiego Listu świętego Pawła Apostoła do Tesaloniczan

Bracia:

Sami wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania.

Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: kto nie chce pracować, niech też nie je. Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi.

Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli.

2 Tes 3,7-12

6-16. Druga grupa napomnień dotyczy sposobu traktowania tzw. niekarnych (*atakoj*, nie zaś jedynie „bezczyнных”). Ludzie ci nie przyjmują i nie praktykują tradycji, którą autor tak dobitnie podkreśla; mogli się równie dobrze znajdować wśród tych, którzy siali zamieszanie, wymienionych w 2,1-3a. Przykład apostołów sam w sobie stanowi normę tradycji. Niekarni nie tylko nie idą za przykładem apostołów nie pracując, lecz również przeszkadzają innym w prowadzeniu przykładnego życia. Modlitwa o pokój w w. 16 równoważy modlitwę o wytrwałości w dziele chrześcijańskim w w. 5. 25

7-9. Nauczyciele często zachęcali uczniów, by ich naśladowali. Na temat pracy Pawła i jego towarzyszy, zob. komentarz do 1 Tes 2,9. Jak wskazywali niektórzy komentatorzy, zwrot „jeść chleb” wydaje się żydowskim idiomem, który oznacza „zarabiać na życie” (np. Rdz 3,19).

10. Chociaż słowa, które Paweł tutaj wypowiada, nie mają dokładnej paraleli, pewne żydowskie i greckie powiedzenia miały podobne znaczenie. W judaizmie silnie rozwinięta była etyka pracy, duży też nacisk kładziono na dobroczynność. Księga Przysłów podkreślała zarówno potrzebę pomagania bliźnim, którzy nie mają niczego, jak i to, by ludzie zdolni do pracy, rzeczywiście ją podejmowali. Słowo „jedliśmy” odnosi się albo do pokarmu dostarczonego przez innych chrześcijan (por. 2 Tes 3,12), podobnie jak w 'synagogach, gdzie okazywano troskę o Żydów, którzy znaleźli się w potrzebie, albo do wspólnotowych posiłków spożywanych przez Kościoły (por. 2 Tes 3,14), co było praktyką powszechnie stosowaną w religijnych stowarzyszeniach w świecie grecko-rzymskim.

11-12. Na temat wyrażenia „aby własny chleb jedli”, zob. komentarz do 2 Tes 3,7-9. Zwrot „zajmują się rzeczami niepotrzebnymi” może się odnosić do ludzi zaangażowanych w zbędne działania, którzy marnują czas na pozbawione znaczenia szczegóły lub sprawiają kłopoty „wtrącając się”, lub też do jednych i do drugich. Niektórzy chrześcijanie najwyraźniej przyjmowali styl życia wędrownych filozofów (takich jak Paweł i jego towarzysze). Chociaż Paweł i jego towarzysze odróżniali się od „złych” filozofów ze szkoły cynickiej (zob. komentarz do 1 Tes 2,1-12), niektórzy Tesaloniczanie mogli nadal w pełni naśladować styl życia cyników. W przeciwieństwie do Pawła, cynicy zajmowali się raczej żebraniem, niż pracą. Zaczepiając przechodniów z pewnością „wtrącali się” w nie swoje sprawy.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001 ∴](#)

[Historyczno Kulturowy Komentarz do Nowego Testamentu](#)

[Craig S. Keener, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2000 ∴](#)

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Aklamacja: *Alleluja, alleluja, alleluja*

Nabierzcie ducha i podnieście głowy,
ponieważ zbliża się wasze odkupienie.

Aklamacja: *Alleluja, alleluja, alleluja*

Łk 21,28

EWANGELIA

Jezus zapowiada prześladowania swoich wyznawców

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

Gdy niektórzy mówili o świątyni, że jest przyozdobiona pięknymi kamieniami i darami, Jezus powiedział: „Przyjdzie czas, kiedy z tego, na co patrzycie, nie zostanie kamień na kamieniu, który by nie był zwalony”.

Zapytali Go: „Nauczycielu, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy się to dzieć zacznie?”.

Jezus odpowiedział: "Strzeżcie się, żeby was nie zwiedziono. Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: »Ja jestem« oraz »nadszedł czas«. Nie chodźcie za nimi. I nie trwóźcie się, gdy posłyszycie o wojnach i przewrotach. To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi koniec".

Wtedy mówił do nich: "Powstanie naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Będą silne trzęsienia ziemi, a miejscami głód i zaraza; ukażą się straszne zjawiska i wielkie znaki na niebie.

Lecz przed tym wszystkim podniosą na was ręce i będą was prześladować. Wydadzą was do synagog i do więzień oraz z powodu mojego imienia wlec was będą do królów i namiestników. Będzie to dla was sposobność do składania świadectwa.

Postanówcie sobie w sercu nie obmyślać naprzód swej obrony. Ja bowiem dam wam wymowę i mądrość, której żaden z waszych prześladowców nie będzie się mógł oprzeć ani się sprzeciwić. A wydawać was będą nawet rodzice i bracia, krewni i przyjaciele i niektórych z was o śmierć przyprawiać. I z powodu mojego imienia będziecie w nienawiści u wszystkich. Ale włos z głowy wam nie zginie. Przez swoją wytrwałość ocalicie wasze życie".

Łk 21,5-19

Zob. Mk 13,5-37; Mt 24,1-36. Perykopa ta zachęca do spojrzenia wstecz na 19,47-21,4 i przyjrzenia się konsekwencjom odrzucenia osoby Jezusa i jego nauczania w świątyni przez przywódców religijnych. Należy też spojrzeć w przyszłość i, ponad wydarzeniami opisanymi w Łk 22-23, dostrzec wywyższenie przez Boga odrzuconego Syna Człowieczego oraz umocnienie jego uczniów, którzy z powodu związku z nim zostaną odrzuceni. Ten złożony fragment posiada następującą budowę: (1) wstęp (21,5-7); (2) wstępne napomnienie (21,8-9); (3) kosmiczne katastrofy (21,10-11); (4) wydarzenia, które nastąpią przed końcem świata: prześladowanie chrześcijan (21,12-19); zniszczenie Jerozolimy (21,20-24); (5) kosmiczne katastrofy (21,25-33); (6) końcowe napomnienie (21,34-36); (7) inkluzja z 19,47-48 (21,37-38). Budowa tego fragmentu ukazuje, w jaki sposób wydarzenia towarzyszące końcowi świata łączą się ze zniszczeniem Jerozolimy. Łukasz podkreśla w ten sposób ważną myśl chrystologiczną: kryzys, który dotknął Jerozolimę z powodu działalności Jezusa, jest „zapowiedzią kryzysu, który osoba i przesłanie Jezusa, a przede wszystkim jego przyjście jako Syna Człowieczego, wywołają w życiu «wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi» (21,35)" (FGL 1329).

5-6. Świątynia w Jerozolimie była jedną z najbardziej okazałych budowli starożytności, wydawała się mocna i niewzruszona (por. np. List Arysteasa 100-101); por. komentarz do Mk 13,1.

Również inne grupy religijne oczekiwały sądu nad Świątynią, jednak dla większości Żydów (niezależnie od dzielących ich różnic) była ona symbolem narodowej jedności. W konsternację musiał wprawiać fakt, iż ktoś mógł sądzić, że Bóg zezwoli na jej zniszczenie

(jak w Jr 7,4-15). Niektóre kamienie świątyni pozostały nieporuszone (np. jedna ze ścian świątyni stoi do dzisiaj), fakt ten nie zmniejsza jednak znaczenia 'hiperboli: Świątynia została niemal całkowicie zniszczona w r. 70 po Chr. - z grubsza po czterdziestu latach od czasu, gdy wydarzenie to zostało przepowiedziane przez Jezusa (Łk 21,32).

Łukaszowy Jezus spogląda wstecz na zniszczenie świątyni. Następne wersety poszerzają pole widzenia, obejmując Jerozolimę (ww. 20-24) oraz koniec świata (ww. 25-33).

7. Prorocy Starego Testamentu często łączyli ze sobą wydarzenia raczej według tematu, niż czasowej bliskości. Jezus czyni podobnie w tej mowie. Odpowiada na dwa oddzielne pytania: o czas zniszczenia świątyni i czas końca świata.

"to nastąpi": Za pomocą częstego powtarzania gr. słowa *tauta* Łukasz nadaje spójny charakter złożonemu fragmentowi (zob. ww. 9.12.28.31.36). „To” odnosi się najpierw do zniszczenia świątyni, później do zburzenia Jerozolimy, w końcu zaś do zagłady całego świata,

"znak": Kosmiczne katastrofy opisane w ww. 9-11 i 25-33 zostały określone jako „znaki” (gr. *semeion*, ww. 11.25). Odnośniki te dostarczają klucza do Łukaszowego materiału w ww. 12-19 o prześladowaniach oraz do ww. 20-24 o zniszczeniu Jerozolimy.

8. Uczniowie nie powinni mylić zniszczenia świątyni z przyjściem Jezusa (jako Syna Człowieczego).

Fałszywi mesjasze byli wówczas zjawiskiem częstym. Przyciągali wielkie rzesze Żydów w Palestynie aż do czasów Bar Kochby, którego rabbi Akiba ogłosił mesjaszem po 130 r. po Chr.

9-11. Starożytni nauczyciele, którzy prorokowali wymieniali zwykle te wydarzenia wśród znaków końca świata. Koniec zawsze przedstawiano jako poprzedzony wielkim uciskiem lub ostateczną wojną. Jezus powiada, że zamiast takich wydarzeń, aż do końca życia

będzie się toczyło normalnie.

12. Synagogi były miejscami lokalnych zgromadzeń, tworzyły więc naturalną scenę dla przesłuchań i publicznego wymierzania kar. Czasami kara miała formę chłosty. Zgodnie z zasadami obowiązującymi w II w. po Chr., oznaczało to wymierzenie trzynastu silnych uderzeń w piersi i dwadzieścia sześć w plecy. Więzienia służyły raczej jako miejsce przetrzymywania oskarżonych do czasu procesu, nie zaś jako miejsce odbywania kary. Do stosowanych wówczas kar należały kara śmierci, sprzedanie w niewolę, wygnanie, konfiskata majątku itd.

”przed tym wszystkim”: Przed końcem świata. Jezus, który napotykał na sprzeciw podczas całej swojej działalności, szczególnie w Jerozolimie, przepowiada teraz, że taki sam los spotka jego uczniów. Odrzucony Jezus zostanie jednak wywyższony i będzie umacniał doznających ucisku uczniów. Zob. 12,11-12 oraz opowieść o Szczepanie (Dz 7) i Pawle (Dz 21-26), którzy podczas prześladowań śmiało i wymownie przemawiali.

13-15. W tym kontekście głoszenie będzie się dokonywało wobec władz wszystkich narodów (słowo „królowie” - w. 12 - może się odnosić do książąt będących wasalami Rzymu, lecz słowo „wszyscy” - w. 17 - wskazuje na to, że może też chodzić o Partów i innych władców Wschodu), co oznacza w istocie powszechne prześladowania i powszechne głoszenie.

16. Zob. Mi 7,5-7. W kulturze kładącej wielki nacisk na lojalność wobec rodziny, zdrada, której jeden z jej członków dopuścił się wobec pozostałych, była postrzegana jako szczególna podłość.

17-19. Jezus składa tutaj obietnicę ochrony (por. 1 Sm 14,45; 2 Sm 14,11). Ponieważ setki, przypuszczalnie nawet tysiące, chrześcijan publicznie zamordowano w Rzymie za panowania cesarza Nerona w 64 r. po Chr. (przypuszczalnie na dwadzieścia lat przed czasem, w którym Łukasz pisał te słowa), jasne jest, że mamy tutaj do czynienia z hiperbolą, nie zaś z bezwarunkową obietnicą (Łk 9,23-24; 21,16). (Wraz z większością uczonych zakładam, że Łukasz nie pisał swojej Ewangelii przed r. 64, chociaż kwestia dokładnej daty nie została jeszcze rozstrzygnięta.) Obietnica ta zapowiada albo duchowe ocalenie życia (Łk 12,4-5), albo powiada, że Bóg często nawet w sensie fizycznym wyratuje wierzących, jak to wielokrotnie miało miejsce w Starym Testamencie (np. Dn 3,27).

19. Jezus wzywa swoich uczniów do wytrwałości w prześladowaniach. Podobnie jak to czynił w 12,35-48 i 17,20-18,8, Łukasz używa materiału eschatologicznego w celu napominania.

[Katolicki Komentarz Biblijny](#)

[prac. zbiorowa, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2001](#) .:

[Historyczno Kulturowy Komentarz do Nowego Testamentu](#)

[Craig S. Keener, Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2000](#) .:

HOMILIA

Co nas czeka?, ks. Janusz Mastalski

Przed kilku laty wybitny polski pedagog Aleksander Nalaskowski pisał o obecnej cywilizacji:

Wzrastająca konsumpcja *za nic*, umiłowanie wszelkiej wolności graniczącej z anarchią, uciekanie od obowiązków, cześć oddawana bałwanom i złotym cielcom, horyzontalne widzenie świata, wyłączna niemal cielesność doznań i zaniedbanie młodszych pokoleń – to rysy charakterystyczne zbliżające nas do Rzymu w przeddzień jego upadku. Nieważne, skąd nadejdą dzisiejsi barbarzyńcy – czy będą ubrani w kreszowe dresy, czy w pomarańczowe koszule prosto z love parade. Ważne, że nadejdą.

Czy te słowa nie stają się faktem? Czy przestroga Jezusa z dzisiejszej Ewangelii nie jest aktualna? Chrystus mówi: „Strzeżcie się, by was nie zwiedziono”. Coraz częściej pojawiają się sezonowi prorocy, którzy ukazują świat daleki od ewangelicznego. Kiedyś jeden z liderów polskiego zespołu rockowego powiedział, że jest „Chrystusem polskiej muzyki rockowej”. Zwodzenie mirażem różnych tanich sposobów na życie staje się bardzo modne. Ludzie gotowi są na wszystko, aby tylko zdobyć pieniądze czy sławę w mass mediach. Na całym świecie, w tym również w Polsce, coraz modniejsze stają się programy reality show, które wręcz ociekają brutalnością i okrucieństwem.

Nasuwiają się pytania: Jak się bronić przed tymi zjawiskami? Czy jesteśmy skazani na zalew przemocy, seksu i zakłamania? Co uczynić, abyśmy nie przejęli „telewizyjnego” myślenia? Odpowiedzi poszukajmy w dzisiejszej Ewangelii. Można w niej odnaleźć kilka przykazań, które pomogą w walce z postępującą demoralizacją.

Mistrz z Nazaretu w pierwszej kolejności mówi: „Nie chodźcie za nimi”. To stanowcze wezwanie oznacza konsekwentne trwanie przy Chrystusie. Te słowa jeszcze lepiej zrozumieli uczniowie po zmartwychwstaniu Jezusa, choć jeszcze trzy dni wcześniej nie byli pewni swoich decyzji. Współczesny człowiek ma ogromne pokusy odejścia od Boga. Skandale w środowiskach kościelnych nagłaśniane w telewizji, prasie czy radiu powiększają tę pokusę. Antyklerykalizm jest obecnie modną postawą. Nie zauważa się wielkiej rzeszy kapłanów oddanych Bożej sprawie. Dzisiaj Jezus mówi, że nawet gdy znasz jakiś gorszący przypadek z życia Kościoła, to „nie chodź za nim”. Trzeba się raczej modlić niż gorszyć.

Obok wytrwałości Jezus wskazuje ufność Bogu jako antidotum na demoralizację współczesnego świata. Mówi: „nie trwóście się”. Jakże tu nie przytoczyć słów, które usłyszała św. Faustyna, kiedy zatrwożona klęczała przed miłosiernym Jezusem:

Przyczyną twoich upadków jest to, że wiele razy liczysz sama na siebie, a za mało opierasz się na Mnie. Wiedz, że sama z siebie nic nie możesz. Nawet łask moich nie jesteś zdolna przyjąć bez szczególnej pomocy mojej.

Te słowa Chrystusa nakreślają i nam perspektywę działania. Ufać mimo wszystko i liczyć na Chrystusa, to jedyne rozwiązanie w naszym przeciwdziałaniu złu we współczesnym świecie. Jakże wielu współczesnych chrześcijan nie wierzy w moc sprawczą Jezusa. Modlą się, ale do końca nie ufają. Jakże często pytają w chwilach prób: „Dlaczego ja? Dlaczego tak wcześnie? Dlaczego tak boli?”. W takich chwilach pozostaje tylko jedno – akt strzelisty: „Jezu, ufam Tobie”.

W radach Chrystusa z dzisiejszej Ewangelii można wyczytać także następujące wezwanie: „Będzie to dla was sposobność do składania świadectwa”. Każda trudna sytuacja może być okazją do składania świadectwa o miłosiernym Bogu. Wielu z nas potrzebuje takiego świadectwa. Musi ono zawierać w sobie siłę płynącą z wiary, zapewnienie, że warto być chrześcijaninem. Takie świadectwo może być swoistą odtrutką na wszystkie „trucizny niewiary”. Przytoczmy tu przykład św. Pio z Pietrelciny, który mimo wielu przeciwności losu, ogromnego

bólu stygmatów i niezrozumienia władz kościelnych z cierpliwością oraz pokorą dawał świadectwo swojej wiary i miłości do Boga i Kościoła.

Dzisiejszą Ewangelię kończą słowa: „Przez swoją wytrwałość ocalicie życie wasze”. Siostra Faustyna usłyszała kiedyś od Jezusa: „Najmilsza jest mi dusza, która wierzy mocno w dobroć moją i zaufała Mi zupełnie. Obdarzam ją swoim zaufaniem i daję jej wszystko, o co prosi”. Trzeba zatem trwać mimo przeciwności i jednocześnie patrzeć „dalej”. A to wymaga przekraczania samego siebie, życia w perspektywie wiecznej. Bardzo liczy się dziś, bardziej jutro, ale najważniejsza jest perspektywa życia wiecznego. Taką drogę ukazuje nam Chrystus, zachęcając do podążania nią. Obyśmy na niej wytrwali.

{youtube} [2Sg4T7fVzQw](#) {/youtube}

{youtube} [vFnVmEuzue0](#) {/youtube}

{youtube} [rlzDjHN3LLQ](#) {/youtube}

{youtube} [bSpRgWo2HI0](#) {/youtube}

{youtube} [DOjblJoMLCc](#) {/youtube}

{youtube} [TRwSFoxQ5_w](#) {/youtube}

{youtube} [6L-ovcQ3dxg](#) {/youtube}